

מיבחן-כוח. מה פיתאום אסור לאישירעד לשמור מה שנאמר לעובד? זהו נחל אלמנטרי. אנחנו לא בצבא. הנחל הזה היה קיים הרבה לפני שיעקב חדר הגיע לעירייה. האיש צריך ללמוד פרק בחוסי-אנוש!

כצעד ראשון במאבקם החליטו המצילים לעבוד "לפי הספר". בין השאר: לנצל את הזכות השמורה להם על-פי חוק העבודה המנוחה, הקובע מפרחשות שכל אדם המועסק ביום המנוחה השבועי שלו (דוגמת המצילים) זכאי — אחת לארבעה (שבועות) — ליום חופש באותו יום מנוחה. החוק לא התקיים עד כה, והמצילים החליטו לנצל את קיומו ולא להרעוע לעבודה בשבת האחרונה.

קשים

חיי המציל

פה אתה מתעסק עם אנשים שי יוסיף-עבודה שלהם הוא 12 שעות ביום ושיבשה ימים בשבוע. שיבשה חזר חשים בשנה אנחנו מנתקים מהמישפחה לחלוטין. אהח הגירושים אצלנו הוא מה גבהים שיש ביכלל. התודה יוסלבסקי. אני יוצא מהבית מדי בוקר ב-6, פותח את התחנה ב-7 ונמצא בחוף עד 7 בערב ברציפות. רק ב-8 בערב אני מגיע הביתה, איכל גופל למיטה עייף והלוה-שמי. לא יודע מה זה חג ובטח שלא מה זה שבת עם המישפחה. יבורי לא קיים פסח, לא יום העצמאות. לא שבועות ולא סוכות. כשלהת הרגלים שלי אני עולה לסוכת המציל."

לעומת האחריות העצומה הרובצת על כל מציל, הוא אינו נהנה משום גיבוי מצד הרשויות. הוא מבלה את זמנו בקריאת, מזהיר מתרחצים, מורה לקהל בשריקות ובתנועות ידיים לנוע לאזור מסוים יים מסוכן פחות — הכל לשוא. לרוב אין המתרחצים מזהרים להישמע. הם מבייטים במציל בעיני עגל וממשיכים בשלהם. אין במקום שוטרים, ולרוב גם לא פקר חים. כאשר צריך להוציא מתרחץ בלתי ממושמע מן המים. אילוול שריריהם המ איימים של מרבית העוסקים במלאכת ה- הצלה הם היו שבים בוודאי הביתה יום יום נפוחים ממכות.

יש לנו תביעות וטענות למכביר כלפי העירייה, מבחיר יוסלבסקי, אך מעולם לא שבתנו ולא חשבנו להשתמש בנשק זה האחריות גדולה מדי. הסיכסוך החריף ביותר של המצילים ארע בקיץ 1971. הם סירבו או לעבוד שעות נוספות לא יפוצו על כך.

באותה עונה טבעו בחופי תל-אביב 24 איש. על מיקרה אחד, לפחות, שילמה העירייה פיצויים בסך חצי מיליון לירות.

העיריה מיקרה בסוף השבוע להי פיצ ככלי-התקשורת שהמצילים עומדים לשבת, וכי העילה לכך כספית. מזכיר העיר דודב העירייה הודיעו לעיתונות ולרדיו שרקע הסיכסוך הוא ההתחרות המיסחרית עם טופסי. אך אנשי רעד המצילים מבטלים את העניין: "אין לה שחר. זהו ערד שלב במילחמה שמנהל נגדנו הדר. תרי זה מנוחן שמצילים בתל-ברוך ובדרום תל-אביב ישבתו ביגלל אדם שמשכיר חסות בחוף גורדון. המאבק הוא רק על חסי-עבודה תקינים. אנו ממומרים רים על דרכי העבודה ומערכת יחסיה-אנוש שיוצר הדר. ולא רק אנחנו! לפי המידע שבידינו גם דרכו הצבאית לא היתה סוגה בשוטנים, לפחות לא בתחום יחסי האנוש."

מנהל שירותי העירייה, תת-אלוף (מיל.) פינחס ("פיניקה") להב החליט לעשות מא-מץ של הרגע האחרון כדי למנוע את השביתה הרחוקה-אסון. הוא זימן אליו את אנשי רעד המצילים ואת כל הנדרמים האחרים לנושא החופים בעירייה לשיבה ביום השישי.

באותה שיעה הוכיח להב היטב את אימרת חז"ל: "מענה רך ישיב חימה". שני הצדדים יצאו מרוצים, נקבעו נהלי-עבודה וסוכם, על דעת כל גורמי העירייה, למרות התנגדותה של נעמי קנצ'פולסקי (שהיא עורכת-דין במיקצועה), שהסמכות הבלעדית בחוף היא המציל. הוא רשאי להתיר או לאסור שימוש בגלשנים, באזורים מיוחדים שנקבעו לכך. אלפי המתרחצים יכלו גם הושבת לחבוט ברקטות על החופים (למרות זאטסור). להתעלם מהזראות המציל ולהפליג בני-של חסות — אבל בביתחון.

המישטרה פרצה לדירה לחלץ את האשה הנשואה מיטת המאהב שלה - והמאהב טוען כי השוטר האלים הוא הצלע השלישית של המשולש הניצחי

אהבת השוטר

שם המישטרה ואת המדים שהם לובשים, היתה מועזעת לגמרי בטרם התאוששה ממה שאירע לה.

תחילתה של הפרשה היתה רומן. הקבלן חיים אהרון (38), קיבל לעבודה נעלה בשם אריאלה (17), כדי שתשמש לו סוכנת למכירת עצי-ציוני, תוך כדי עבודה התי-

ה יכנס, מותק, אנחנו רוצים "ה לשאל אותך כמה שאלות, אמר השוטר לנערה שניצבה בפתח. היא נכנסה לדירה, והשוטר הציג אותה לפני עמיתו באומר: "הנה הוונה של הכושי" ובפ-נרתו אל הנערה מוכת-ההלם, שאל: "את שוכבת עם כל הערבים האלה?" הדראמה שתחוללה בדירה ברעננה הור-כיה יותר סצינה לקוחה מסרט-אימים. הנערה בת ה-18, רעיה (השם בדוי) התבקשה להיכנס לחדר השינה בלוויית אחד השוטרים, שדרש ממנה לרוקן את כיסיה. כשעשתה כן, הורה לה השוטר להוריד את חולצת-השוטר הקייצית שלב-שה. "אני רוצה לראות אם את לא מסתירה שם חשיש", הסביר, תוך שהוא שולח ידיים אל גופה. הנערה הפנתה עשתה כמצוה, היא לא לבשה חזיה, אך השוטר עדיין לא השתכנע, ולכן שלח את ידיו ומישש את שדיה. אחר-כך פתח את הגדרת מיכנסי הגיינס שלה וחיטט בתחתונה, תוך שהוא מפטיר: "אתה רוצה שאביא לך שוטרת, בובה? לא כדאי לך, אני אבדוק אותך."

גם כן העלה השוטר חרס בידיו, אך דבקוה במשימה לא ידעה גבול. לכן הוא גחן על הנערה, תפס בראשה בנחש ונישק לה על שפתיה, כאן הצליחה הנערה להת-גבר על ההלם, והרפה איתו. "יש כאלה שמנסים להסתיר חשיש בפה", התנצל. אלה הן רק אחרות מן העבודות הנקר בות באחת התלונות ההמדרות ביותר ש-הוגשו נגד אנשי-מישטרה בשנים האחרונות. היא מתייחסת לשני אירועים שהת-רחשו בשני לילות באמצע חודש יוני השנה, וניסוריה — שוטרי-שוטר ממיש-טרת כפר-סבא.

יציאה משותפת

לבילוי

ורן-הדין מאיר זוי מורגל בסי-פרים על התנגדותם של אנשי מיש-טרה. הוא נוכח דרך-קבע במישיפטים פלי-ליים, וסיפורים מסוג זה כבר מזמן אינם מחרידים אותו משלוותו. אולם, הוא זוע-זע ממש כשהגניע אליו, לפני יותר מתחדש, חיים אהרון המכונה "הכושי", קבלן-גינה מרעננה, ובפיו סיפר על התעללות מהר-דה שבוצעה בידיו קבוצת שוטרים שנתה ליטו לעשות עבודה פרטית עבור חברם.

למען האמת, כתב עורך-הדין זוי כי-מיכתב תלונה ששיגר השבוע אל שר-המישטרה, המפכ"ל ומפקד ממשטרת כפר-סבא, "הטענות שהושמעו מפי מרשי, ידי-דתו ופועליו, הדהימו אותי לחלוטין. רא-י תי צורך לתחקר את כל המתלוננים בעניין זה במישרי בטרם אפנה אל כבודו. רק במאמצים רבים וזמן שיכנעו אי-י טנסיבי כי לא יתגלה שם, סיפרו לי את אשר אירע באותו יום. גם ידידותי של מרשי, אשר ספגה את מלוא קיתונות ההשפלה מאותם שוטרים, המכתלמים את

מאהב אהרון האם הוא נחבז?

שוטר עזאם (משאל), מסתיר פניו בעיתון *

אותי. אחר-כך רץ לחדר-השינה, שם היתה גילה, תפס אותה והיכה אותה מכות-רצח. "ביקשתי ממנו שיפסיק כי היא נכה ** אבל הוא הכניס לי עוד אגרוף וירק לי בפרצוף. הייתי המום, לא ידעתי אם הוא כאמת בעלה. הוא גרר את גילה, שהייתה מעולפת למחצה ומשחששת מהמכות ש-חטפה, כשהאיש יצא הוצאתי את האקדה שיש לי ברישיון על כל צרה שלא תבוא, והמתנתני אחרי זמן קצר הוא חזר, התנצל וביקש ממני לשכוח מהעניין."

חיים אהרון לא שכח. יתירה מזו, הוא בירד את פרטיו של האיש התברר שיהיה אכן שוטר ממישטרת כפר-סבא, עזאם עבדול עזאם זשמו, מהכפר טייסה שבמשר-לש. נשוי ואב לחמישה.

הוא אף גילה שאותו שוטר נהג להת-רעע עם גילה והיא היתה מאהבת שלו ללא ידיעת משפחתה. עזאם, המשרת ב-מישטרת כפר-סבא זה חמש שנים, הוא שוטר סיור וברגת סמל-ראשון. למחרת הוא לקח את גילה, שטענה כי סוממה ונאנסה בידי הכושי בדירתו, למר-

יידד השניים, והתוצאה היתה וילוי משור-תף של ערב בתל-אביב, שסאריאלה מבי-אה עימה את אחותה גילה שלום (21), והילו "הכושי" מצרף לביילוי את אחיו, מוטי (24), סגן בשיירות קבע בצת"ל. הכושי, שהוא גרוש ואב לשני ילדים, נשאר עם גילה בבאר של מלון הילטון וכעבור מספר שעות שוכרו השניים הדר במלון חבילו בו את תלילה. גילה סיפרה ל"כושי" שהיא נשואתו אך נמצאת בתה-ליכי גירושין מבטלה, הם חיים בנפרד ובנוסף יש לה חבר נשוי עוד מהתקופה שלפני נישואיה.

בצהרי יום המחרת, יום שבת 18.6.77, נפרדה גילה מהכושי הם נדברו להיפגש שוב בערב.

על מה שהתרחש בהמשך אותו יום סיפר הכושי: "היינו במיטה, כאשר בשעה 1.30 אחר חצות נשמעו נקישות בדלת. ניגשתי לפתוח ושמעתי את קולה של אריאלה. היא שאלה על אחותה, האמרת לי שהגילה תחזור הביתה יותר מאוחר. אחרי שעה נשמעו דפיקות חזקות, פתחתי ולחדר הת-פרץ גבר עם אקדה שלוף, והוא היה לבוש אורחית אך הודהה כשוטר. הור-הבט בי בכת האקדה בכתף האחורי-כך נתן לי אגרוף בפרצוף והאצעק מדוע אני מקיים יחסים עם אשתו, חיים שיתרנג

* השוטר מימן נמצא איתו במיקרה ביידיה, ואינו שייך לפרשה זו.
** גילה משותקת בשתי רגליה מגיל צעיר.